

MIGRANCI I UCHODźCY

W niedzielę 29 września 2019 roku Kościół katolicki po raz 105 obchodzi Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy

To bardzo ważny dzień dla Caritas Polska i wszystkich zaangażowanych w dzieła charytatywne nie tylko w naszym kraju. W ostatnich latach byliśmy świadkami wielkiej wędrówki ludów. Rzesze mieszkańców Afryki, Bliskiego Wschodu i innych miejsc różnych części świata, w obawie o życie swoje i najbliższych, zmuszone były opuścić swoje ojczyzny. Caritas Polska odpowiada na wezwanie do pomocy migrantom i uchodźcom, którzy znaleźli się w naszej ojczyźnie, m.in. prowadząc w czterech województwach centra wsparcia dla migrantów i uchodźców. Pomagamy im także w różnych częściach globu. W Egipcie – tym, którzy przybyli z Erytrei, Sudanu i Sudanu Południowego. W Dżibuti – uchodźcom z Jemenu. W Wenezueli, Syrii czy na Ukrainie – uchodźcom wewnętrznym. Niebawem rozpoczniemy pomoc uchodźcom z Sudanu Południowego przebywającym w Ugandzie.

Ks. Marcin Iżycki
dyrektor Caritas Polska

Orędzie papieża Franciszka
na Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy 2019

CHODZI NIE TYLKO O MIGRANTÓW

Drodzy Bracia i Siostry!

Wiara zapewnia nas, że Królestwo Boże w sposób tajemniczy jest już obecne na Ziemi (por. Sobór Watykański II, Konst. *Gaudium et spes*, 39); jednak także w naszych czasach musimy z bólem stwierdzić, że napotyka ono przeszkody i siły wrogie. Nieustannie rozdierają ludzkość gwałtowne konflikty i rzeczywiste wojny; kolejno następują po sobie niesprawiedliwości i dyskryminacje; trudno przezwyciężyć nierówności gospodarcze i społeczne w skali lokalnej czy też ogólnosiwiatowej. A cenę za to płacą przede wszystkim ludzie ubodzy i znajdujący się w trudnej sytuacji życiowej.

Spółczesne społeczeństwa najbardziej zaawansowane gospodarczo rozwijają w swoim łonie skłonność do pogłębionego indywidualizmu, która – w połączeniu z mentalnością utylitarną i pomnożona przez sieć medialną – wytwarza „globalizację obojętności”. W tym scenariuszu migranci, uchodźcy, przesiedleńcy i ofiary handlu ludźmi stali się symbolami wykluczenia, ponieważ oprócz trudności, jakie pociągają za sobą sam ich stan, często są obciążani negatywnym osądem, traktującym ich jako przyczynę bolączek społecznych. Postawa wobec nich jest niczym dzwonek alarmowy, ostrzegający przed upadkiem moralnym, który grozi wówczas, gdy przynajmniej prawo kulturze odrzucenia. Istotnie, na tej drodze każdej osobie, która nie mieści się w kanonach sprawności fizycznej, psychicznej i społecznej, grozi marginalizacja i wykluczenie.

Z tego względu obecność migrantów i uchodźców – podobnie jak ogólnie osób bezradnych – stanowi dzisiaj zachętę do przywrócenia pewnych istotnych wymiarów naszej egzystencji chrześcijańskiej i naszego humanitaryzmu, którym grozi ucieszenie w pełnym wygody stylu życia. Dlatego właśnie „chodzi nie tylko o migrantów”, to znaczy: interesując się nimi, interesujemy się także sobą, wszystki-

mi; otaczając ich troską, rozwijamy się wszyscy; słuchając ich, udzielamy głosu również tej części nas, którą być może trzymamy w ukryciu, ponieważ nie jest ona dzisiaj dobrze widziana.

„Odważy! Ja jestem, nie bójcie się!” (Mt 14, 27). Chodzi nie tylko o migrantów: chodzi również o nasze lęki. Nikczemności i obrzydliwości naszych czasów powiększają „nasz lęk przed «innymi», nieznanymi, zepchniętymi na margines, cudzoziemcami [...]”. Zauważamy to szczególnie dzisiaj, w obliczu przybycia migrantów i uchodźców, którzy pukają do naszych drzwi w poszukiwaniu opieki, bezpieczeństwa i lepszej przyszłości. To prawda, lęk jest uzasadniony, również dlatego, że brakuje przygotowania do tego spotkania” (Omelia, Sacrofano, 15 febbraio 2019). Problemem nie jest fakt, że mamy wątpliwości i obawy. Problem pojawia się wówczas, gdy te lęki determinują nasz sposób myślenia i działania do tego stopnia, że sprawiają, iż stajemy się nietolerancyjni, zamknięci, a może nawet – nie zdając sobie z tego sprawy – stajemy się rasistami. W ten sposób lęk pozbawia nas pragnienia i zdolności do spotkania się z bliźnim, osobą inną niż ja; pozbawia mnie szansy spotkania się z Panem (por. Homilia podczas mszy św. w Światowym Dniu Migranta i Uchodźcy, 14 stycznia 2018 r., w: *L'Osservatore Romano*, wyd. pl. n. 2/(400)2018, s. 44).

„Jeśli bowiem miłujecie tych, którzy was miłują, cóż za nagrodę mieć będziecie? Czyż i celnicy tego nie czynią?” (Mt 5, 46). Chodzi nie tylko o migrantów: chodzi również o miłosierdzie. Poprzez uczynki miłosierdzia okazujemy naszą wiarę (por. Jk 2, 18). A najwznioślejszym miłosierdziem jest to, które dokonuje się wobec osób, które nie są w stanie się odwzajemnić, a być może nawet nie są w stanie podziękować. „Gra toczy się o to, jakie oblicze pragniemy sobie nadać jako społeczeń-

stwo, a także o wartość każdego życia. [...] Postęp naszych narodów [...] zależy przede wszystkim od zdolności do tego, by dać się poruszyć i wzruszyć tym ludziom, którzy pukają do drzwi i swoim spojrzeniem dyskredytują i pozbawiają władzy wszystkie fałszywe bożki obciążające i zniewalające życie. Są to bożki, które obiecują złudne i ulotne szczęście, budowane na obrzeżach rzeczywistości i na cierpieniu innych” (przemówienie w diecezjalnym Caritas w Rabacie, 30 marca 2019 r.).

„Pewien zaś Samarytanin, będąc w podróży, przechodził również obok niego. Gdy go zobaczył, wzruszył się głęboko” (Łk 10, 33). Chodzi nie tylko o migrantów: chodzi o nasze człowieczeństwo. Tym, co pobudziło Samarytanina – który dla Żydów był kimś obcym, aby się zatrzymać – było współczucie będące uczuciem, którego nie można wyjaśnić tylko na poziomie racjonalnym. Współczucie dotyka najbardziej wrażliwych strun naszego człowieczeństwa, powodując nieodparty impuls, aby „stać się bliźnim” dla tych, których widzimy w trudnej sytuacji. Tak jak nas naucza sam Jezus (por. Mt 9, 35-36; 14, 13-14; 15, 32-37), okazanie współczucia oznacza rozpoznanie cierpienia drugiego i natychmiastowe przejście do działania, aby ukoić, uzdrowić i ocalić. Okazanie współczucia oznacza zapewnienie przestrzeni dla czułości, którą dzisiejsze społeczeństwo często każe nam tłumaczyć. „Otwarcie się na innych nie zubaża, ale wzbogaca, pomaga bowiem być bardziej ludzkim: uznawać siebie za aktywną część większej całości i przyjmować życie jako dar dla innych; postrzegać jako cel nie swoje interesy, ale dobro ludzkości” (przemówienie w meczecie w Baku, w Azerbejdżanie, 2 października 2016 r., w: *L'Osservatore Romano* wyd. pl. n. 10 (386)/2016, s. 28).

„Strzeżcie się, żebyście nie gardzili żadnym z tych małych; albowiem powiadam wam: Aniołowie ich w niebie wpatrują się

zawsze w oblicze Ojca mego, który jest w niebie” (Mt 18, 10). Chodzi nie tylko o migrantów: chodzi o to, by nikogo nie wykluczać. Współczesny świat jest każdego dnia coraz bardziej elitarny i okrutny wobec wykluczonych. Kraje rozwijające się nadal są ogołacane ze swoich najlepszych zasobów naturalnych i ludzkich z korzyścią dla kilku rynków uprzywilejowanych. Wojny ogarniają tylko pewne regiony świata, ale broń do ich prowadzenia jest wytwarzana i sprzedawana w innych regionach, które następnie nie chcą przyjmować uchodźców, którzy są ofiarami tych konfliktów. Płacą za nie zawsze maluczcy, ubodzy, najbardziej bezbronni, którym zabrania się siadania przy stole i zostawia się jedynie „odpady” z uczty (por. Łk 16, 19-21). „Kościół «wyruszający w drogę» [...] wie, jak kroczyć naprzód i dotrzeć na rozstaje dróg, by zaprosić wykluczonych” (Adhort. ap. *Evangelii gaudium*, 24). Rozwój sprawia, że bogaci są coraz bogatsi, a biedni coraz biedniejsi. Prawdziwy rozwój polega na włączeniu weń wszystkich mężczyzn i kobiet świata, promując ich rozwój integralny, i troszczy się o przyszłe pokolenia.

„Kto chce stać się wielkim wśród was, będzie waszym sługą, a kto chce być pierwszym wśród was, będzie niewolnikiem wszystkich” (Mk 10, 43-44). Chodzi nie tylko o migrantów – chodzi o postawienie ostatnich na pierwszym miejscu. Jezus Chrystus wymaga od nas, abyśmy nie ulegali logice świata, która usprawiedliwia wykorzystywanie innych dla moich korzyści osobistych lub korzyści mojej grupy: najpierw ja, a potem inni! Prawdziwe motto chrześcijanina brzmi „najpierw ostatni!”. „Duch indywidualistyczny jest podatnym gruntem, na którym dojrzewa poczucie obojętności wobec drugiego, prowadzące do traktowania go jedynie jako przedmiotu transakcji handlowej, do nieinteresowania się człowieczeństwem innych i sprawiające, że ludzie stają się bojaźliwi i cyniczni. Czyż nie są to może uczucia, które często budzą w nas ubodzy, zepchnięci na margines, ostatni członkowie społeczeństwa? A iluż ostatnich mamy w naszych społeczeństwach! Wśród nich mam na myśli zwłaszcza imigrantów, z ich brzemieniem trudności i cierpienia, z którymi

obcuje codziennie, poszukując – niekiedy rozpaczliwie – miejsca, gdzie mogliby żyć w pokoju i godnie” (przemówienie do korpusu dyplomatycznego, 11 stycznia 2016 r., w: *L'Osservatore Romano*, n. 2 (380)/2016, s. 14). W logice Ewangelii ostatni są pierwszymi, a my musimy być gotowi, by im służyć.

„Ja przyszedłem po to, aby [owce] miały życie i miały je w obfitości” (J 10, 10). Chodzi nie tylko o migrantów: chodzi o całą osobę, o wszystkie osoby. W tym stwierdzeniu Jezusa znajdujemy sedno Jego misji: sprawienie, aby wszyscy otrzymali dar życia w pełni, zgodnie z wolą Ojca. We wszelkiej działalności politycznej, w każdym programie, w każdym działaniu duszpasterskim musimy zawsze stawiać w centrum osobę, w jej wielorakich wymiarach, w tym duchowym. Dotyczy to wszystkich osób, których zasadniczą równość należy uznać. Dlatego też „rozwój nie ogranicza się jedynie do postępu gospodarczego. Aby był prawdziwy, powinien on być zupełny, to znaczy winien przyczyniać się do rozwoju każdego człowieka i całego człowieka” (św. Paweł VI, *Enc. Populorum progressio*, 14).

„A więc nie jesteście już obcymi i przychodniami, ale jesteście współobywatelami świętych i domownikami Boga” (Ef 2, 19). Chodzi nie tylko o migrantów: chodzi o budowanie miasta Boga i miasta człowieka. W naszym wieku, nazywanym również erą migracji, jest wiele niewinnych osób, które padają ofiarą „wielkiej iluzji” nieograniczonego rozwoju technologicznego i konsumpcyjnego (por. enc. *Laudato Si'*, 34). Wyruszają więc w podróż do „raju”, który nieuchronnie zawodzi ich oczekiwania. Ich obecność, czasami niewygodna, pomaga rozwiązać mity postępu zarezerwowanego dla nielicznych, ale opierającego się na wyzysku wielu. „Chodzi zatem o to, byśmy dostrzegli jako pierwsi i pomagali innym widzieć w migrancie i uchodźcy nie tylko problem, z którym trzeba się zmierzyć, ale brata i siostrę, których należy przyjąć, szanować i kochać, okazję, którą daje nam Opatrzność, byśmy wnosili wkład w budowanie sprawiedliwszego społeczeństwa, doskonalszej demokracji, solidarniejszego kraju, bardziej braterskie-

go świata i bardziej otwartej wspólnoty chrześcijańskiej, w zgodzie z Ewangelią” (orędzie na Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy w 2014 r.).

Drodzy bracia i siostry, reakcję na wyzwanie współczesnej migracji można podsumować w czterech czasownikach: przyjmować, chronić, promować i integrować. Ale czasowniki te dotyczą nie tylko migrantów i uchodźców. Wyrażają one misję Kościoła wobec wszystkich mieszkańców peryferii egzystencjalnych, którzy muszą być przyjmowani, chronieni, promowani i integrowani. Jeśli zastosujemy te czasowniki w praktyce, przyczyniamy się do budowania miasta Boga i miasta człowieka, będziemy promowali integralny rozwój ludzki wszystkich osób, a także dopomożemy społeczności światowej w przybliżeniu się do celów zrównoważonego rozwoju, jaki sobie postawiła, a które w przeciwnym razie byłyby trudne do osiągnięcia.

Stawką jest więc nie tylko sprawa migrantów, chodzi nie tylko o nich, ale o nas wszystkich, o chwilę obecną i o przyszłość rodziny ludzkiej. Migranci, a zwłaszcza najbardziej bezbronni, pomagają nam odczytywać „znaki czasu”. Przez nich Pan wzywa nas do nawrócenia, do uwolnienia się od ekskluzywizmu, obojętności i kultury odrzucenia. Przez nich Pan zaprasza nas, abyśmy odzyskali całe nasze chrześcijańskie życie i wnieśli wkład, każdy zgodnie ze swoim powołaniem, w budowę świata coraz bardziej odpowiadającego planowi Boga.

Jest to życzenie, do którego dołączam modlitwę, prosząc za wstawiennictwem Maryi Panny, Matki Dobrej Drogi, o obfite błogosławieństwo dla wszystkich migrantów i uchodźców świata oraz dla tych, którzy stają się ich towarzyszami podróży.

Watykan,
30 kwietnia 2019 r.

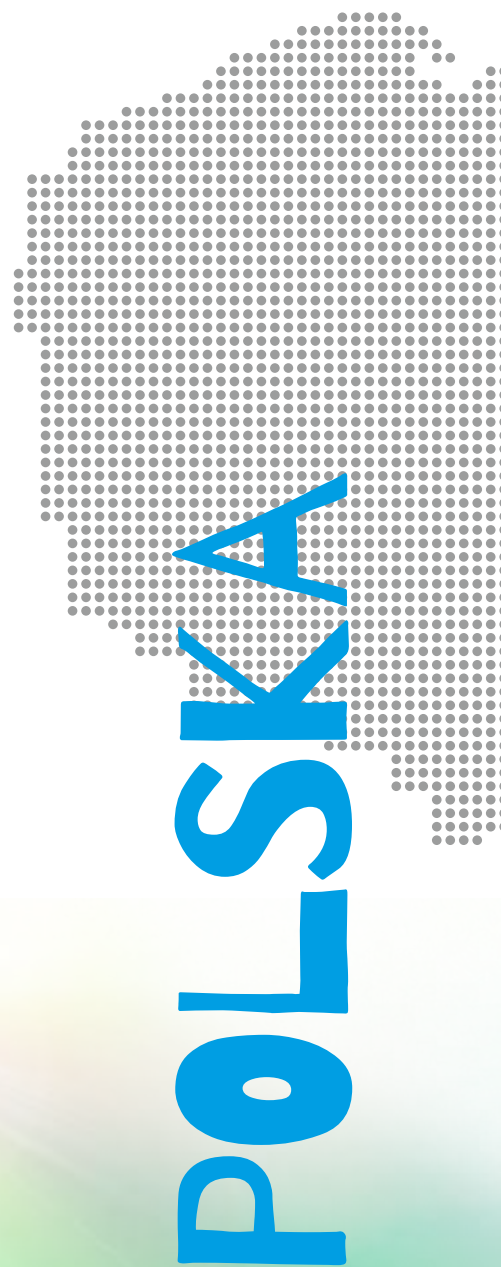
Działania na rzecz migrantów i uchodźców w Polsce

Centra Pomocy Migrantom

Caritas Polska od maja 2018 roku realizuje projekty pomocowe dedykowane migrantom i (na terenie woj. zachodniopomorskiego) uchodźcom. W ramach czterech realizowanych projektów finansowanych z Funduszu Azylu, Migracji i Integracji powstały Centra Pomocy Migrantom w Warszawie, Olsztynie, Kaliszu i Szczecinie. Centra ofertują na co dzień pomoc doradczą konsultantów kulturowych i doradców integracyjnych, doradców zawodowych, psychologów i prawników, a także różnego rodzaju wsparcie socjalno-bytowe (dofinansowanie do najmu mieszkań, pomoc w zakupie leków, drobnych zabiegów medycznych, zakup odzieży, paczki z artykułami higienicznymi). Prowadzone są także kursy adaptacyjne, kursy języka polskiego, a w przypadku projektu reali-

zowanego w woj. mazowieckim działającego międzykulturowa grupa taneczna *Masovian Inter Dance Folk*, dla dzieci, które trenują pod okiem choreografa. W ramach prowadzonych projektów ogółem pomocą zostanie objętych blisko 10 tysięcy osób.

Poza bezpośrednią pomocą dla migrantów, realizowane projekty zakładają również edukację społeczeństwa przyjmującego poprzez szkolenia dla pracowników urzędów dotyczące aspektów pracy z cudzoziemcami oraz warsztaty metodyczne dla nauczycieli i pedagogów pracujących z dziećmi cudzoziemskimi. Wśród instytucji i organizacji, które mają kontakt z migrantami, zostaną również rozdyskrebowane podręczniki przybliżające praktyczne aspekty integracji cudzoziemców.

Szczecin

Centrum Pomocy Migrantom i Uchodźcom w ramach projektu „Kompleksowy system wsparcia w zakresie adaptacji i integracji ze społeczeństwem obywateli państw trzecich przebywających na terenie województwa zachodniopomorskiego”

- ul. Wieniawskiego 5,
71-142 Szczecin
- +48 507 870 258
+48 515 402 273
- biuro.fami.szczecin@caritas.org.pl
- migranci-uchodzcy-szczecin.caritas.pl

Kalisz

Centrum Pomocy Migrantom w ramach projektu „Wielkopolska Wspólna Sprawa”

- ul. Stawiszyńska 20,
62-800 Kalisz
- +48 572 571 182
- biuro.kalisz@caritas.org.pl
- migranciwielkopolska.caritas.pl

Warszawa

Centrum Pomocy Migrantom w ramach projektu „Wsparcie integracji cudzoziemców na Mazowszu”

- [Krakowskie Przedmieście 62,](http://KrakowskiePrzedmieście62.pl)
00-322 Warszawa
- +48 660-424-014
- hpomazan@caritas.org.pl
rgairbekova@caritas.org.pl
rmakuch@caritas.org.pl
- migranci-mazowsze.caritas.pl

Olsztyn

Punkt Informacyjno-Doradczy w ramach projektu „System wsparcia cudzoziemców przebywających na terenie województwa warmińsko-mazurskiego w obszarze adaptacji i integracji społecznej”

- [Staromiejska 16/8,](http://Staromiejska168.pl)
10-017 Olsztyn
- +48 572-571-171
+48 572-571-172
- biuro.olsztyn@caritas.org.pl
- migranci-warmiamazury.caritas.pl

ŚWIAT

Działania na rzecz migrantów i uchodźców poza Polską

Ukraina

Centrum wsparcia rodziny jako modelu integracji osób przesiedlonych i społeczności przyjmujących na Ukrainie

Kwota dofinansowania:
1 552 949 złotych

01.01.2019-31.12.2019 r.

Projekt współfinansowany w ramach polskiej współpracy rozwojowej Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP.

W ramach projektu działa 6 Centrów Wsparcia Rodziny (CWR) Caritas wraz z innowacyjnym stanowiskiem asystenta rodziny. Centra bazują na istniejącej infrastrukturze technicznej oraz osobowej Caritas Ukraina w 6 miejscowościach Ukrainy, w tym 3 na wschodzie (Charków, Kamieńskie i Zaporozże) oraz 3 na zachodzie (Drohobycz, Iwano-Frankiwnsk, Koftomyja). Celem ich działalności jest objęcie całościowym wsparciem rodzin uchodźców wewnętrznych oraz rodzin wspólnot przyjmujących, ze szczególnym naciskiem na działania integracyjne obu grup. Funkcjonowanie CWR opiera się na pracy asystenta rodzinnego, psychologa oraz pracownika socjalnego, we współpracy z interesariuszami na poziomie

lokalnym (władze, placówki edukacyjne, media, etc). Centra realizują zadania integracji oraz wsparcia psychospołecznego. Projekt zakłada przetestowanie funkcjonowania takiego centrum wraz z nowym stanowiskiem asystenta rodziny, które nie istnieje w systemie pomocy społecznej na Ukrainie. Projekt jest projektem modułowym, realizowanym w latach 2017-2019. Jego efektem ma być przetestowany, przygotowany do wdrożenia model funkcjonowania wsparcia rodziny z elementem integracyjnym osób przesiedlonych oraz społeczności przyjmujących na Ukrainie. Będzie on przedstawiony władzom lokalnym oraz Ministerstwu Polityki Socjalnej odpowiedzialnemu za wdrażanie programów socjalnych.

Egipt

Niepubliczny program edukacyjny dla uchodźców z Erytrei w Kairze

 Kwota dofinansowania: 54 600 złotych

 01.09.2019-30.06.2020 r.

Projekt polega na realizacji zajęć edukacyjnych dla dzieci uchodźców z Erytrei w wieku od 6 do 13 lat i jest realizowany we współpracy z misjona-

rzami kombonianami w Kairze, którzy prowadzą cztery nieformalne szkoły dla uchodźców. W placówkach uczy się ponad 1500 dzieci, przede wszystkim z państw afrykańskich: Sudanu, Sudanu Południowego i Erytrei. W ramach projektu została dofinansowana placówka w dzielnicy Az-Zamalik, gdzie uczy się 180 dzieci z Erytrei. Nieformalna szkoła obejmuje klasy 1-8 szkoły podstawowej. Dofinansowanie pokryje wypłaty dla nauczycieli w roku szkolnym 2019/2020.

Chociaż zgodnie z prawem dzieci uchodźców mogą zostać włączone w egipski system edukacji, w praktyce szkoły publiczne nie są odpowiednio przygotowane ze względu na istniejące bariery językowe, brak dokumentacji uczniów potwierdzającej ich wcześniejszą edukację i brak odpowiednich środków przeciwdziałania przemocy szkolnej wobec małoletnich uchodźców. Projekt ma na celu zapewnienie dzieciom zajęć z przedmiotów szkolnych w przyjaznym i sprzyjającym środowisku.

Edukacja na poziomie szkoły średniej dla uchodźców z Erytrei w Kairze

 Kwota dofinansowania: 13 200 złotych

 01.09.2019-30.06.2020 r.

Projekt polega na opłacie czesnego dla 14 uchodźców z Erytrei i 1 z Libarii (14-17 lat) w nieformalnej inicjatywie edukacyjnej na poziomie szkolnictwa licealnego, prowadzonej przez Center for Arab West Understanding w Kairze. Projekt ma na celu umożliwienie kontynuacji nauki uczniom, którzy ukończyli szkołę podstawową misjonarzy kombonianów. W przypadku braku dofinansowania grupa nastoletnich uchodźców – w obliczu niemożności uczęszczania do szkoły średniej – zakończyłaby edukację i rozpoczęła pracę. Czas trwania zajęć to 10 miesięcy, od września 2019 r. do czerwca 2020 r.

Jordania

Zapewnienie schronienia miejskim uchodźcom syryjskim i najuboższym Jordańczykom w Jordanii

Kwota dofinansowania:
750 000 złotych w 2016 r.
3 000 000 złotych w 2017 r.
2 250 000 złotych w 2018 r.
500 000 złotych w 2019 r.
600 000 złotych w 2020 r.

projekty modułowe
w latach 2016-2020

Projekty współfinansowane
w ramach polskiej współpracy
rozwojowej Ministerstwa
Spraw Zagranicznych RP.

W dziesięciomilionowej Jordanii przebywa obecnie 670 tysięcy zarejestro-

wanych uchodźców syryjskich. Aż 86% gospodarstw domowych uchodźców z Syrii mieszkających poza obozami plasuje się poniżej granicy ubóstwa. Z trudnością zaspokajają podstawowe potrzeby, takie jak opłata najmu i zakup żywności. Zgodnie z raportami różnych międzynarodowych organizacji uchodźcy syryjscy w Jordanii określają problemy w opłacie czynszu jako swoje największe zmartwienie.

Działanie ma na celu poprawę warunków życia uchodźców syryjskich i najuboższych Jordańczyków poprzez przekazanie comiesięcznych grantów finansowych dla miejskich uchodźców

z Syrii oraz ubogich Jordańczyków wynajmujących mieszkania. Projekt zwiększa stabilność mieszkaniową, zdolności adaptacyjne beneficjentów i umiejętności radzenia sobie z problemami.

W 2019 roku 118 rodzin objętych programem otrzymało karty bankomatowe, na które przez cztery miesiące przelewane są środki. Na początku programu wszyscy beneficjenci zostali przeszkoleni z korzystania z bankomatów, gdyż dla wielu z nich to pierwsze zetknięcie z tą formą pomocy. Ponadto elementem projektu jest sesja informacyjna na temat zarządzania domowym budżetem. W 2020 roku fundusze trafią do 96 rodzin, które następnie będą wspierane przez 6 miesięcy.

Projekt jest kontynuacją działań prowadzonych od 2016 roku. Pomoc została udzielona ponad tysiącowi rodzin.

Izrael

Edukacja dla uchodźców i migrantów z krajów afrykańskich w Tel Awiwie

Kwota dofinansowania:
190 000 złotych

01.03.2019-28.02.2020 r.

Projekt jest odpowiedzią na potrzebę zapewnienia bezpiecznych warunków rozwoju dzieci migrantów i osób poszukujących azylu w Izraelu. Migranci i uchodźcy z krajów afrykańskich – a w szczególności samotne matki – przybywający do Izraela w poszukiwaniu lepszego życia, napotykają na szereg problemów w codziennym funkcjonowaniu

i nie otrzymują wystarczającej opieki dla siebie i swoich rodzin. Pierwsze miesiące na obczyźnie są dla nich szczególnie trudne. Tuż po uzyskaniu pozwolenia na pracę samotne matki podejmują zatrudnienie, często za najniższe stawki. Ich dzieci nie mają zapewnionych miejsc w przedszkolach i żłobkach, a prywatne placówki są zbyt drogie. Samotne matki, które

musiały natychmiast rozpocząć pracę, były zmuszone zostawiać swoje pociechy w prowizorycznych i nieoficjalnych placówkach pod opieką zbyt małej liczby opiekunów. W ramach projektu mają możliwość otrzymania opieki dla dzieci w centrach opieki dziennej. Mogą wówczas podjąć pracę lub załatwić formalności związane z legalizacją pobytu, mając pewność, iż ich dzieci są pod dobrą opieką. W ramach projektu sfinansowana została 12-miesięczna działalność centrów opieki w Tel Awiwie, w tym wypłacenie wynagrodzeń opiekunom, zakup materiałów edukacyjnych, wynajem i ubezpieczenie lokali, opłaty za wodę i prąd. Projekt jest realizowany w partnerstwie z Wikariatem Hebrajskojęzycznych Katolików w Izraelu oraz Urzędem Miasta Tel Awiw.

Syria

Pomoc humanitarna dla przesiedleńców wewnętrznych w ramach programu „Rodzina Rodzinie”

 Budżet projektu (październik 2016-maj 2019 r.): 46 000 000 złotych, projekt trwający. Szacowana kwota, która trafiła do przesiedleńców i uchodźców: 7 000 000 złotych

 od października 2016 r.

Program „Rodzina Rodzinie” powstał w październiku 2016 r. w odpowiedzi na dramatyczną sytuację mieszkańców Aleppo. W pomoc zaangażowały się polskie rodziny, parafie, wspólnoty, szkoły i przedsiębiorstwa. Do maja 2019 r. w programie wzięło udział łącznie niemal 9000 rodzin w Aleppo i Libanie. Z uwagi na trudną sytuację

również w krajach ościennych, decyzją dyrekcji Caritas, trwają prace nad rozszerzeniem programu tak, aby pomoc dotarła również do potrzebujących w Jordanii i Palestynie.

Co trzeci mieszkaniec Syrii jest przesiedleńcem wewnętrznym. Opuścić więc swoje miejsce zamieszkania co najmniej raz, pozostając jednocześnie w granicach kraju. Osoby przesiedlone są zagrożone wykluczeniem ze względu na ograniczone znajomości w nowym miejscu zamieszkania, nie mogą też liczyć na pomoc bliskich i przyjaciół. Wielu z nich nie stać na wynajem mieszkań spełniających choćby minimalne standardy bezpieczeństwa i sanitarne, mieszkają w oficjalnych i nieoficjalnych obozach, prowizorycznych centrach, szkołach, szpitalach. 4% spośród przesiedleńców to kobiety w ciąży.

Spośród rodzin korzystających z programu „Rodzina Rodzinie” w Aleppo 15% (ok. 1300 rodzin) to przesiedleńcy. Spośród rodzin korzystają-

cych z programu na terenie Libanu 50 rodzin to uchodźcy z Syrii, a 20 rodzin to rdzenni Libańczycy. Program dla rodzin libańskich jest konieczny ze względu na negatywny wpływ kryzysu migracyjnego na gospodarkę kraju (co piąta osoba w Libanie to Syryjczyk).

Dżibuti

Wsparcie w samodzielnym utrzymaniu się dla uchodźców z Jemenu w obozie Markazi

 Kwota dofinansowania: 224 500 złotych

 01.05.2019-31.12.2019 r.

Dżibuti jest najbezpieczniejszym państwem dla uciekinierów z Jemenu. Ten mały kraj liczący milion mieszkańców przyjął w krótkim czasie tysiące uchodźców. Po pokonaniu drogą morską 30 kilometrów zaczyna się

dla Jemeńczyków walka o przetrwanie w skrajnie trudnych warunkach. Uchodźcy cierpią głód i choroby, w Dżibuti trafiają do obozów i miast, gdzie nie starcza pomocy medycznej i zaopatrzenia. Poza lekami i jedzeniem brakuje dostępu do wody pitnej, miejsca do spania, ubrań. Uchodźcy nie mają gdzie się zgłosić po pomoc. Trudno jest znaleźć pracę, aby móc opłacić wysokie koszty utrzymania.

W ramach projektu przewiduje się zakup siedmiu łodzi dla uchodźców jemeńskich przebywających w obozie Markazi w Dżibuti. Przekazane zostało też wsparcie finansowe dla kobiet na rozwój działalności związanej ze sprzedażą ryb i realizacją szkoleń w tym obszarze. Projekt przyniesie

bezpośrednie korzyści 95 beneficjentom – wśród nich jest 70 mężczyzn i 25 kobiet. Będą oni mogli rozwinąć umiejętności biznesowe i zdobyć wiedzę, a także otrzymają sprzęt rybacki. Projekt jest realizowany wspólnie z Polską Akcją Humanitarną.

Wenezuela

Dofinansowanie zakupu żywności i lekarstw dla cierpiących z powodu kryzysu mieszkańców miasta Guaranas i okolic w Wenezueli

 Kwota dofinansowania:
42 550 złotych

 21.03.2019-31.07. 2019 r.

Projekt jest odpowiedzią na pogłębiający się kryzys humanitarny w Wenezueli. Zasięg terytorialny projektu obejmuje obszar działalności Parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, w tym 500-tysięczne miasto Guaranas znajdujące się 20 km od Caracas i okolice. Od dawna na te terytoria ludzie przybywali w poszukiwaniu pracy, w ostatnich latach zamknięto jednak zamknięto mnóstwo przedsiębiorstw.

Pomocą objęte są osoby cierpiące z powodu głodu i braku podstawowych leków. Większość z nich mieszka w domach, w których brakuje bieżącej wody i możliwości przygotowania gorącego posiłku. Mogą sobie pozwolić tylko na jeden posiłek w ciągu dnia i potrzebują podstawowych leków oraz opieki. Trudna sytuacja materialna dotyka nie tylko najuboższych, ale i klasę średnią.

W ramach projektu potrzebujący 2-3 razy w tygodniu otrzymują żywność i leki. W paczkach żywnościowych znajduje się ryż, groch, mąka, makaron, mleko itp., w zależności od zapotrzebowania w sklepach bądź na targu. Dodatkowo 1-2 razy w tygodniu przygotowywane są posiłki dla potrzebujących dzieci i dorosłych. Potrzebujący otrzymują podstawowe leki i witaminy wzmacniające organizm i przeciwdziałające grypie, dennie oraz chorobom serca. Każdego tygodnia wsparcie otrzymuje 100-150 osób.

Żywność i leki dla Wenezueli, Caracas

 Kwota dofinansowania:
42 550 złotych

 21.05.2019-31.12.2019 r.

Półroczny projekt realizowany jest w Caracas poprzez parafię Jana Pawła II, która liczy ok. 30 tys. osób. Celem projektu jest ograniczenie głodu wśród parafian i osób przybywających po pomoc żywnościową. Wsparcie otrzymują najubożsi mieszkańcy cierpiący z powodu niedożywienia i braku lekarstw. Podobnie jak w Guaranas, potrzebujący otrzymują paczki z najpotrzebniejszą żywnością 2-3 razy w tygodniu, a ponadto 1-2 razy w tygodniu przygotowywane są posiłki dla dzieci i dorosłych. Chorzy mają zapewnione podstawowe lekarstwa przeciw grypie, nadciśnieniu i cukrzycy oraz

antybiotyki, a także leki wzmacniające, wspomagające krążenie i układ odpornościowy. Dodatkowo w ramach projektu finansowane są wizyty lekarskie i pobyt w szpitalu dla najbardziej potrzebujących. Wsparcie każdego tygodnia otrzymuje 100 osób.

Pomoc dzieciom z rodzin najuboższych i wielodzietnych z parafii św. Franciszka w Upata

 Kwota dofinansowania:
10 640 złotych

 15.06.2019-31.12.2019 r.

Opieka obejmuje dzieci, których rodziny znajdują się w bardzo trudnej sytuacji materialnej. W ramach projektu 40 dzieci otrzyma buty, spodnie, koszulkę, proszek do prania, mydło, pastę do zębów i witaminę C. Wręczenie paczek połączone będzie ze spotkaniami formacyjnymi.

Projekt jest odpowiedzią na trudną i w szybkim tempie pogarszającą się sytuację polityczną, społeczną i materialną w Wenezueli. Hiperinflacja utrzymująca się na poziomie tysiąca procent w skali roku doprowadziła społeczeństwo do ogromnego zubożenia. Pogłębiający się kryzys gospodarczy przejawia się także brakiem żywności, odzieży, lekarstw i innych podstawowych produktów.

WWW.CARITAS.PL

Jak wesprzeć migrantów i uchodźców?

Wpłata na konto

PL 77 1160 2202 0000 0000 3436 4384

Tytuł przelewu: **POMOC HUMANITARNA**

lub nazwa wybranego obszaru: **BLISKI WSCHÓD, SYRIA,
JEMEN, UKRAINA, WENEZUELA, ZIEMIA ŚWIĘTA**

SMS pod nr **72 052** (2,46 zł z VAT) o treści (do wyboru):

JEMEN

SYRIA

WENEZUELA

POKOJ

Caritas Polska ul. Okopowa 55, 01-043 Warszawa

tel.: +48 22 3348500, +48 22 3348585

e-mail: caritaspolska@caritas.pl

